

[L. D. Rasmussen.]

nu bestaaende System og gøre det bedre, saaledes at man derved overflødiggjorde det Dagsbodssystem, man ikke ønsker gennemført. Men derom har vi intet set, end ikke hørt noget i Udvalget; man har ikke paavist, at der var nogen anden farbar Vej, hvis man skulde bort fra det nuværende System, end at gaa over til Dagsbodssystemet, hvad man imidlertid fra den Side ikke ønskede.

Af Flertallet er der imidlertid skabt en Begrænsning i Anvendelsen af Dagsbodssystemet, en Begrænsning, der var paakrævet, fordi man ude omkring jo ikke kan anvende Dagsbodssystemet paa saa mange Forhold, hvor der i Forvejen er fastsat Bøder; dette kunde man ikke, thi man kan ikke i Øjeblikket overskue, hvilken Virkning der kunde flyde deraf. Jeg skal ikke opholde mig ved det, som den ærede Ordfører nævnte, bl. a. Politivedtægterne, men man kan ikke paa dette Omraade saadan uden videre skabe et nyt System med Hensyn til Bøder, og der er adskillige saadanne Smaaforseelser og Overtrædelser af Politivedtægterne, overfor hvilke man absolut ikke med Rimelighed kan anvende Dagsbodssystemet.

Heller ikke Ændringen under Nr. 50, der angaar Dagsbodssystemet, kan tilraades fra Flertallets Side.

Ændringsforslaget under Nr. 51 til § 59 er i Stand til at fremkalde ikke saa ganske lidt Forundring. Det angaar betingede Straffedomme. Lovforslaget fastsætter 2—5 Aars Prøvetid, men Mindretallets Ændringsforslag gaar ud paa at beholde den 5 Aars Prøvetid, som den nugældende Straffelov fastsætter. Mindretallet — jeg ved ikke med Bestemthed, om det kun er Venstres Del af Mindretallet, eller om de Konservative ogsaa slutter sig dertil — siger i Betænkningen, hvad jeg med den højtærede Formands Billigelse gerne vil citere:

„Mindretallet maa bestemt vende sig imod Forslagets § 59, der medfører, at den omhandlede Prøvetid kan variere fra 2 til 5 Aar. Ihvorvel Mindretallet er Tilhænger af en ret vid Anvendelse af betingede Straffedomme overfor navnlig yngre og første Gang tiltalte Lovovertrædere, ønsker man dog afgjort, at mindst 5 Aar skal udgøre Prøvetiden og være gældende for alle.“

Saa skarpt vender man sig imod den Bestemmelse, der findes i § 59. Jeg vil da gerne tillade mig at fremsætte nogle faa

Oplysninger om denne Bestemmelses Tilblivelse og Behandling i dette høje Ting.

Som allerede nævnt, fastsætter Straffelovstillæget af 1911, hvori der for første Gang indføres betingede Straffedomme her i Danmark, Prøvetiden til 5 Aar, og Straffelovskommissionen af 1912 fastsætter den samme Prøvetid; men Professor Torp, som det blev overdraget at udarbejde Udkast til en ny Straffelov, gaar til de nu foreslaaede 2—5 Aar, og Professor Torp siger i Motiveringens Side 85 derom:

„At gennemføre et virkeligt effektivt Tilsyn med den domte i Prøvetiden vil blive uoverkommeligt, hvis man vil fastholde den hos os gældende Regel, at Prøvetiden altid er 5 Aar. En saa lang fast Prøvetid kendes da udenfor Danmark og Frankrig neppe heller nogetsteds og er sikkert heller ikke fornøden. I alt Fald vil den endog væsentlig kortere Prøvetid under effektivt Tilsyn sikkert have langt større Værdi end en lang Prøvetid uden Tilsyn. I nærværende Forslag er det i Overensstemmelse med de fleste nyere Forslag overladt til Retten at bestemme Prøvetidens Varighed indenfor Grænsen 2—5 Aar.“

I Forbindelse dermed oplyser Professor Torp, at i Norge og Sverige var paa det Tidspunkt Prøvetiden 3 Aar, i det østrigske Regeringsforslag af 1912 2—5 Aar, i Tyskland ligeledes 2—5 Aar, i Belgien ikke over 5 Aar, men uden Minimumsgrænse, og i England var der ingen Frist, men i Praxis var den sjælden over 2 Aar.

Kommissionen af 1917 optager Professor Torps Forslag i sin § 59 og siger i Motiveringen Side 153, at

„Prøvetiden er i midlertidig Straffelov og i Kommissions-Udkast 1912 bestemt til 5 Aar. Kommissionen har i Tilslutning til Professor Torps Udkast ment, at det ikke altid vil være rimeligt at fastsætte saa lang en Prøvetid, og har derfor overladt Retten at bestemme Tiden indenfor Grænsen 2—5 Aar.“

Dette Forslag blev fra Kommissionen og fra Professor Torp optaget i Forslaget af 1924 under § 62, og der bemærkes i Motiveringen, at

„endelig er det overladt Retten at bestemme Prøvetiden indenfor Grænsen 2—5 Aar, medens Prøvetiden efter Straffelovstillæget er 5 Aar.“

I begge Forslag af 1928, fremsatte af daværende Justitsminister Rytter, finder man hele 7de Kapitel enslydende med Forslaget af 1924, ogsaa § 59, og i den Beret-